

Саркастична статия от 1933, която днес звучи стряскащо актуално

През 1933 г. във вестник "Щурец" излиза статията "Пътеводител за България – пътища и безпътие". За неин автор е сочен големият наш сатирик и карикатурист Райко Алексиев (убит от болшевиките след преврата през 1944 г.). Когато човек чете текста, изпълнен с насмешка и ирония, остава с усещането, че сякаш е описана днешната действителност в родината ни. Ето и цялата статия:

"За България може да се каже, че е свободна страна. Или по-правилно казано – България е странна свобода. По устройство е държава, в

която всеки се устройва, както намери. Намира се на кръстопътя на дребните амбиции. Населението ? се състои от бивши, сегашни

и бъдещи министри. Занятието на всички се състои в това: сегашните министри да дават амнистия на бившите, а бъдещите – на сегашни-

те. Страната е разделена на 14 окръга, 60 партии, 600 крила, 6 хиляди групи и 6 милиона мнения, като всяко отделно мнение подлежи на разцепление. Разположена е между границите си, а разположените в нея не знаят никакви граници. Снабдена е с железници, чрез които най-лесно се стига до катастрофа. Има добри и уредени прави пътища, обаче поданиците ? предпочитат да вървят по кривите, защото са по-утъкани. Държавата си служи с телефони, а държавниците – с телефончета. Столицата й има обществени сгради и улици, като улиците са пълни с ули-

Стара София - Софийският университет от птичи поглед

чници, а обществените сгради с общественици. Случва се обаче и обратното – уличниците се настаняват в обществените сгради, а обществените се пращат на улицата. Страната има държавен строй, но самият строй не върви под строй. Държавата се управлява от хо-
ра, според случая. Слушайте пък се управляват от случайни хора. България търгува с всички. Но случва се и обратното – всички да търгуват с България. Националният девиз на държавата е „Съединението прави силата“, поставен върху разединеното Народно събра-

ние, на което му е нужно да намери една сила, която да му направи съединението. Държавният девиз на нацията пък е „Боже пази България“. В случая Бог е наговарен да пази България, вероятно, защото другите са заети да си пазят частните интереси." ifebg.net

Българи създадоха първата в света космическа оранжерия

Български учени създадоха първата в света космическа оранжерия. България е трета в света след Русия и САЩ по производство на храна за космонавти.

"Целта на тази програма е производство на храна, която да не се отличава от истинския вкус", казва ръководителят на екипа от български учени, разработили първата в света космическа оранжерия, Тая Иванова пред Нова телевизия.

Космонавтите, опитали българска храна, споделят, че салатите от зеленчуци от тази оранжерия са от любимите им ястия. Казват, че дори на Земята не са яли толкова вкусни неща.

В момента се подготвя пускането на трето поколение оранжерия за производство на космически специалитети на базата на българската национална кухня.

Снимка:naked-science.ru

Подготовката на космическото меню за 2030 г. е в разгара си. Липсата на гравитация вече няма да разваля вкуса на храната, а космонавтите ще могат да приготвят специалните си ястия направо на кораба. Кулинарите в НАСА са разработили 100 рецепти, всички те обаче - вегански. Месото и млякото са изключени от менюто,

защото съставките трябва да са годни за употреба по време на целия 3-годишен престой. Веганската пица или сушито например, били сред най-предпочитаните храни за космическата трапеза. А благодарение на специална оранжерия без почва, космонавтите ще могат да отглеждат и пресни плодове, зеленчуци и живи растения.

Шеф на Google е сред загиналите алпинисти на Еверест

Дан Фрединбург е една от 16-те жертви на лавината след земетресението в Непал. Изпълнителният директор на Google Дан Фрединбург (33) е една от 16-те жертви на лавината под връх Еверест, загинали вчера след опустошителното земетресение от 7.9 по Рихтер, съобщава Тема Daily. "С огромно присърбие съобщавам на всички, които го обичаха, че в резултат на лавина на Еверест Дан е получил сериозни травми в главата и е починал", съобщи неговата сестра Меган в Instagram. Дан Фрединбург бе един от шефовете на Google X, строго секретната лаборатория на американския интернет гигант и отговарял лично за защитата на личните данни на потребителите. Той активно е участвал и в проекта Google Street View, при това често обикалял с камера света и лично заснемал улиците и пейзажите, които след това предлага програмата. Той пристигнал в Непал на 31 март за експедицията, за която се подготвял близо половин година. Първоначално в Instagram се появи съобщение, че британската експедиция, част от която бе той, е оцеляла след лавината. Но впоследствие се оказа, че има една жертва и това е Дан Фрединбург. Дан миналата година успял да оцелее при друга смъртоносна лавина под Еверест, която тогава отне живота на 16 шерпи. Той изкачва 8000-ците в Непал от доста години, а тази година е бил част от британска експедиция, организирана от фирмата Jagged Globe. След земетресението вчера в базови лагери под Еверест е имало 1000 души. Дан Фрединбург не е женен, но бившето му гадже бе актрисата София Буш, която вече е омъжена, но написала пручувствен некролог за Дан в Instagram. Bulgariatre.bg

Ирен Величкова-Ямами е българка, която от 1988 г. живее в Япония, където води курсове в собствена школа по бродерия. През 2012 г. тя представя в България книгата си „Архаични символи в бродерията“, пише Kafene.bg. Ирен Ямами познава много добре българската бродерия, както и йероглификата, и има задълбочен поглед за връзките между история и етнография. Последната творба на Ирен Ямами е пано – карта на България, на което тя е избродирала 140 български шевици от различни райони на страната. Преди няколко дни тя пристига в България с това уникално па-

Българка от Япония избродира с шевици картата на България

Снимка: Илия Вълев

но. Паното е за Работилница „Седянка“, на което Ирен Ямами е член. Тя планира да започне кампания за събиране на средства

за издаването на шевиците в голяма енциклопедия с цветни илюстрации, в която ще са описани всички бодове и тяхната

символика. Паното, което е избродирала Ирен, ще пътува и ще бъде представено на различни места в България.

Браншовици

Седнах на най-крайната маса в близкото барче и си поръчах една голяма мускатова. Не съм пияч ама на, преими се. Нямах много посетители. Около пет, шест човека само. През три маси от мен, две млади жени пиеха кафе и сладко си бърбеха. Децата им, долу горе по на три годинки, шъкаха около масите. Играеха си. До жените, на друга маса, седяха мъжете им. Познавам ги. Бяха от местните. Явно водеха много важен разговор, защото нито посягаха към пиенето си, нито поглеждаха настрана. Отпих една глътка и се замислих. Закъсвах сериозно. Търсех работа за през зимата, но не можех да намеря. Просто в малкия град нямаше.

То вече и през лятото е така, но все пак тогава има по-големи шансове. Наистина, имах още един занаят. Занимавах се от доста години с каплък и ме търсеха хората. Нали съм уж в сферата на услугите! Добър занаятчия бях, защото и за това се иска умение, пък и вече по новите стандарти имаше изисквания. Ни едно прасе не трябваше да си замине ей тъй, обидено. Затова, когато ги подготвях за паралелния свят, оставях ги с пълно гърло и на всеослушание да заявят, че си тръгват щастливи и тогава пристъпях към действие. За тази зима бях ошастливил вече десетина, но само от това живее ли се? Временна работа. То не останаха и такива,

дето отглеждат животни, защото и в това няма сметка. Гледам... сега много бягат в чужбина. Да, ама и за там пари трябват. За документи, за път, за храна, за квартира, а ако ги нямаш, пак си гинеш за едното чудо. Ако пък ги имах тези пари - за какво ми е да отивам там, по чуждите краища и при чужди хора! А бе...омагьосана работа!!! Докато прекарвах през акъла си тези проблеми, едното от децата изплака. Ударило ли се, одраскало ли се беше не знам, но на пръстчето му се появи кръв. Майките скочиха. Бащата, мъж канара, също се спусна към детето си, но шом зърна кръвчицата, му прилоша. Побеля като платно и ако не бях се спуснал да го подп-

ра, щеше да се просне на пода. Понапръсках го с вода, да се свърже и му се зачудих. Как може, от една дракотина с малко кръв по нея да се размекне такъв! Чудех му се, не за друго, а защото знаех, че и той е каспин. Нямахте представа по колко кожи одираше само от тези, дето му работеха... Вярно е, че по тези кожи не се виждаше кръв, но за мен си беше все то. Сигурно никога не се е замислял, че и на някого друг може да му прилошее и да припадне! Какво му пукаше! Нали капеша пари... Хм! Уж колега!? Ха сега, иди кажи, че в бранша ни няма по-добри от мене. Ха де!

Едикойси
БРАНШОВИКОВ